

I

СТАРИТЕ НЕЩА.

Обичам в къщи старите предмети:
Картините във рамки от позлата,
Часовника, и прашните портрети
И лавицата със книжята.

Денят си отминава тих и бавен.
Петна по пода светли разиграло
Таи преобразен цял мир забравен
Разкривеното огледало.

Изпълва спотаеното мълчане
Със тайнственост кандилото що свети.
Като във храм със страхопочитане
Стоя сред старите предмети.

Те секаш че са гробници, що пазят
Прахът блажен на миналото свето,
На странен свой език ми те приказват
Разбиран само от сърцето.

II

МИСТИКА.

Прореза мрака падаща звезда.
Среднощна птица над града изписка.
Не вик ли е на дебнеша беда,
Не некому ли смърт предрича близка?

Отхвърлят сенки старите липи,
Постилат секаш пътя кожи гладки.
Нощта обсажда всеки дом, що спи,
На тишината с тъмните загадки.

36481

